

L'arengada a Sicília

La senyora va comparèixer, alta, amb un cap clar, i jo vaig reconèixer perfectament la meva mare, una dona alta amb els cabells castanys quasi rossos i l'oval dur, i el nas dur, i els ulls negres. Portava sobre les espatlles una manta vermella per abrigar-se.

Vaig riure:

- Bé, doncs, felicitats!- vaig dir.
- Oh, ets Silvestro! - Va dir la meva mare, i se m'acostà.

Jo li vaig fer un petò filial a la galta, ella em va besar a la galta i em va dir:

- Què dimoni et porta cap aquí?
- Com t'has fet per reconèixer-me? – vaig dir jo.

La meva mare reia.

- Jo també m'ho pregunto – va dir.

Venia olor d'arengada a la brasa, i la meva mare va afegir:

- Anem a la cuina...Tinc l'arengada al foc.

Vam anar a l'habitació del costat on el sol batia sobre el respatllet fosc del llit, i d'allí a la petita cuina on el sol batia sobre cada cosa. A terra, sobre un escambell de fusta, hi havia encès un braser d'aram. L'arengada s'hi coïa, fumant, i la meva mare es va inclinar per girar-la.

- Ja veuràs què bona és – va dir.
- Sí – vaig dir jo, i respirava l'olor de l'arengada, i no m'era indiferent, m'agradava, reconeixia l'olor dels àpats de la meva infància.
- Em sembla que no hi ha res de més bo – vaig dir. I vaig preguntar- : En menjàvem, quan jo era noi?
- No menjàvem altra cosa – va dir la meva mare -. Arengades a l'hivern i pebrots a l'estiu. Era sempre el nostre menjar. No te'n recordes?
- I les faves amb cards? – vaig dir jo recordant.
- Sí – va dir la meva mare -, les faves amb cards. Et delies per les faves amb cards.

- Ah sí! – vaig dir jo – M'hi delia?

I la meva mare:

Sí, sempre n'hauries volgut un segon plat...I també de llenties amb ceba, i tomàquets secs, i llard...

- I un potet de romaní, no? - vaig dir jo.

I la meva mare:

- Sí...un potet de romaní...

Elio Vittorini (1966) *Conversa a Sicília*, Barcelona: Edicions 62.

**trad: Mª Aurèlia Capmany (Original italià:1941, *Conversazione in Sicilia*),
40-41.**